

противникъ. И за това, когато искаме да видимъ какво става у противника, а същевременно и да му попрѣчимъ той да види у насъ, трѣбва да дадемъ сражение, *старайки се да намѣримъ главнитѣ сили на противника*; това бѣше една абсолютна необходимостъ, която сердаря не прѣдвиждаше при съставянето на своя, изключително отбранителенъ, планъ. Лесно се казваше да привлечемъ руситѣ въ четиригълника, да ги разбиемъ а слѣдъ това да ги прѣслѣдваме; обаче, трѣбва да се помни, че щомъ се изгуби *стратегическото надмощие*, не бива вече да се замислюва нищо подобно, защото, както е казалъ Наполеонъ, «тайната на успѣха се заключава въ умѣнието своевременно да бждешъ смѣлъ и своевременно да бждешъ прѣдпазливъ», тогава когато въ комбинациитѣ на Абдуль-Керима играеше роль само едната прѣдпазливостъ: това е то пагубното!

Още единъ пътъ ще повтаря: нашето очакване да бждемъ атакувани отъ руситѣ въ знаменития четиригълникъ, бѣше една чиста дѣтинщина и нищо повече.

Но какво би можалъ да направи Абдуль-Керимъ, ако биха го оставили да дѣйствува? Намъ се струва, че въ *първия периодъ* на войната, т. е. до прѣминаването на Дунава, разпорѣжданията които той трѣбваше да направи, съвършено ясно се опрѣдѣляха отъ стратегическата конфигурация на мѣстността. Върху това ние ще поговоримъ въ слѣдующата глава, а за сега стига само да хвърлимъ единъ погледъ върху картата, — но съ очитѣ на нашия противникъ — за да можемъ да видимъ, че всѣки единъ пунктъ, избранъ на Дунава за прѣминаване, било въ района на Добруджа или на участъка Чернавода—Русчукъ, неизбежно би отвелъ руситѣ въ четиригълника.

Ясно е слѣдователно, че ако даже нѣколко корпуса биха произвели диверсия въ упомѣнатитѣ зони,